

A photograph of a woman and two children inside a makeshift shelter. The woman, wearing a pink headscarf and a floral shirt, is holding a red bowl. The children are looking towards the camera. The shelter is made of dark, possibly plastic or tarp, material.

วันอิฐจานสากล เพื่อประเทศพม่า

2018

ตั้งแต่ปี 2012 ในแคมเปญกวาดล้างชาติพันธุ์ กองทัพพม่า
ได้ผลักดันชาวโรฮิงญามากกว่า 700,000 คนเข้าไปในบังคลาเทศ

การล้างแค้นหรือความยุติธรรม?

เดวิด ยูแบงค์

Christians Concerned for Burma

เพื่อนผู้อธิษฐานที่รัก
ผมขอขอบคุณที่ท่านอธิษฐานด้วยความเชื่อและความรัก ในปีที่ผ่านมาผู้คนในพม่าต้องประสบความทุกข์ยากจากความอยุติธรรมหลายประการ การสังหาร การข่มขืน การเข้าเผาหมู่บ้านต่าง ๆ ชาวโรฮิงญา กว่า 600,000 คนต้องพลัดถิ่น ชาวคะฉิ่น ชาวตาระอั้งและตอนเหนือของไทยใหญ่ถูกบุกโจมตีอย่างไม่หยุดยั้ง กองทัพพม่าเข้าบุกรุกพื้นที่หยุดยั้งหลายแห่ง และรัฐบาลขาดการดูแลประชาชนที่ถูกกระทำอย่างมิชอบ ในช่วงเวลานี้ ทีมบรรเทาทุกข์ชาติพันธุ์ต่าง ๆ ทำงานตอบสนองด้วยความรักและเข้าช่วยเหลืออย่างสุดความสามารถของพวกเขา เราเห็นทีมบรรเทาทุกข์นำการดูแลเพื่อรักษาชีวิตไปยังผู้พลัดถิ่นเหล่านี้ศิษยาภิบาลต่างปลอบโยนผู้คนที่เขาและอธิษฐานขอความยุติธรรมและความรัก หมอรุ่นใหม่และครูหลายคนกำลังรับการฝึกฝนอยู่ในป่าเพื่อออกไปช่วยเหลือผู้คนที่กำลังเสี่ยงร้องขอความช่วยเหลือให้กับผู้ถูกข่มเหง ทั้งหมดนี้คือคำตอบของการอธิษฐานขณะเผชิญหน้ากับความชั่วร้าย

ประเทศพม่ามีการพัฒนาขึ้นในบางด้าน มีรัฐบาลที่มาจากการเลือกตั้งของ

ประชาชนและมีเสรีภาพมากขึ้นในบางพื้นที่ แต่กองทัพคือผู้กุมอำนาจสูงสุดและใช้อำนาจนั้น เราอธิษฐานเผื่อกองทัพที่จะได้รับการเปลี่ยนแปลงจิตใจและเผื่อรัฐบาลจากการเลือกตั้งที่จะมีความกล้าหาญในการยืนหยัดเพื่อทุกคนที่ถูกข่มเหง

ท่ามกลางเหตุการณ์เหล่านี้ พระเจ้าทรงเรียกบางคนในพม่าด้วยเช่นกันให้ออกไปช่วยเหลือในอิรักและซีเรียจากการโจมตีของไอซิสที่นั่น คนจากพม่าเหล่านี้ไปยังตะวันออกกลางได้อย่างไรและสิ่งนี้เกี่ยวข้องกับพม่าอย่างไร? เราได้รับเชิญให้ไปที่นั่นเพราะคนที่นั่นรู้ว่าเราสามารถช่วยพวกเขาในเขตสงครามได้ และเราไปเพราะเราเชื่อว่าพระเจ้าไม่ได้ขีดกันแบ่งพรมแดนใดๆ ในการให้เราออกไปช่วยเหลือซึ่งกันและกัน

ในป่าหลอมแห่งการนองเลือดในโมซูล ประเทศอิรัก ครอบครัวของผม อาสาสมัครหลายคนและ FBR ชาติพันธุ์ระดับอาวุโสจากพม่าได้เรียนรู้อะไรหลายอย่างที่เราอยากแบ่งปันให้ทั้งในพม่าและในที่อื่นๆ สิ่งเหล่านี้ไม่ใช่บทเรียนใหม่ แต่มันถูกหลอมติดในตัวเราจากการที่เราได้เห็นสถานการณ์อันสิ้นหวัง ได้เห็นการพึ่งพาพระเจ้าของเรา และได้เห็นการต่อสู้ทางจิตวิญญาณที่รอบงำการต่อสู้

ทางกาย ท่ามกลางสิ่งนี้ พระเจ้าได้ทรงสำแดงให้เราเห็นสี่อย่าง

อย่างแรก ไม่ว่าพระเยซูจะส่งคุณไปที่ไหนก็ตาม พระองค์ทรงไปกับคุณด้วย ดังนั้น ในยามที่เรากลัว เราสามารถอธิษฐานและถามพระองค์ได้ว่า "พระเยซูนี่คือพระประสงค์ของพระองค์จริงๆ หรือไม่ใช่?" หากคำตอบยังคงเป็นคำว่า "ใช่" จงออกไปอย่างกล้าหาญในพระนามของพระองค์ และใช้พระนามของพระองค์พิชิตความชั่วร้าย

อย่างที่สอง เมื่อเผชิญหน้ากับความชั่วช้าสามัญ เราซึ่งเป็นมนุษย์ที่ทาบไปไม่สามารถจะเอาชนะมันได้ แต่ถ้าเราติดตามพระเยซูและร้องออกพระนามของพระองค์ พระองค์จะทรงเสด็จเข้ามาในความอ่อนแอของเราและนำสิ่งดีออกมาจากเงื้อมมือของความชั่วร้ายได้

อย่างที่สาม อะไรคือความแตกต่างระหว่างความยุติธรรมและการล้างแค้น? ผมเชื่อว่าการล้างแค้นคือการพยายามแสวงหาความยุติธรรมด้วยจิตวิญญาณแห่งความเกลียดชังและชำระโทษด้วยความอาฆาตแค้น เมื่อคุณประสบความทุกข์เชิงจิตวิญญาณ ความเจ็บปวดนั้นสามารถทำให้คุณเกลียดชังผู้ที่กระทำผิดต่อคุณได้และความเจ็บปวดของพวกเขาสาสมกับความยุติธรรมแล้ว

ภาพบน: เดวิด ยูแบงค์กับอง ซานซูจี ในปี 1996 การพบปะกันที่นำไปสู่วันอธิษฐานสากลเพื่อประเทศพม่า

- แต่ความเกลียดชังจะทำลายคุณหาก
คุณแสวงหาความยุติธรรมด้วยวิธีนี้ และ
ความยุติธรรมจะหลีกหนีไปจากคุณ
ความยุติธรรมนั้นสามารถบรรลุถึงได้
ก็ด้วยความรักและความเมตตาเท่านั้น
นี่หมายความว่าเมื่อมีคนทำผิดกับคุณ
คุณอธิษฐานขอความรักเพื่อรักผู้กระทำ
ผิดนั้นและคุณแสวงหาความยุติธรรมใน
ความรักนั้น เราต้องขอพระเจ้าให้ช่วยเรา
เพื่อที่เราจะสามารถรักผู้ที่ทำผิดกับเราได้
รักศัตรูของเรา - และเมื่อเราอธิษฐานและ
ขอความรักเช่นนี้ พระเจ้าจะทรงช่วยเรา
นี่อาจหมายถึงการลงโทษต่อผู้ที่กระทำผิด
ต่อคุณก็ได้แต่เป็นการทำด้วยจิตวิญญาณ
ของความรัก จิตวิญญาณนี้รักษาเราให้มี
เสรีภาพและนำเรามุ่งหน้าไปสู่การคืนดีกัน

อย่างที่ดี เราได้สัมผัสกับพลังของการ
อธิษฐานที่มาจากคริสตจักรแห่งการ
อธิษฐานและเราเชื่อว่าฤทธิ์อำนาจของ
พระเจ้าผ่านการอธิษฐานเป็นหนทางเดียว
ที่จะได้มาซึ่งเสรีภาพ ความยุติธรรม
การคืนดีกันและความรัก

ในพม่า เช่นเดียวกับที่อื่นๆ ที่นั่นมี
ความเกลียดชัง มีการสังหารและการ
กระทำที่ไร้ความยุติธรรมทุกรูปแบบ
หนทางที่จะก้าวไปข้างหน้าได้ก็คือการ
อธิษฐานและขอพระเยซูช่วยเราให้รักและ
ช่วยเราให้รู้ว่าเราควรจะไปที่ไหน
ไปอย่างไรและทำอะไร จากนั้น ไม่ว่า
พระองค์จะทรงส่งเราไปที่ใด พระเยซูทรง
ไปกับเราด้วย และเราสามารถไปด้วย
ความกล้าหาญและไปใน
ความรักของพระองค์

ผมขอขอบคุณทุกท่านที่อธิษฐานร่วม
กับเราเมื่อคนทุกหมู่เหล่าในพม่า
ขอพระเจ้าทรงอวยพรท่าน

ตามเข็มนาฬิกา: หญิงชาวคะฉิ่นกับใบปลิว
ข่าวประเสริฐในมือ, อิลิยา หมอชาวคะ-เหรียงกำลัง
รักษาทหารชาวอิรักที่ได้รับบาดเจ็บอันเป็นส่วนหนึ่ง
ของพันธกิจบรรเทาทุกข์ในเดือนมกราคม 2017,
หมอชาวคะ-เหรียงทำความสะอาดแผลหลังจาก
เอาหนองออกให้คนไข้ตัวน้อย, ฝนตกหนักและถนน
ที่ขาดการพัฒนามากำทำให้กับ FBR ในรัฐชวินตองเดิน
ทางและทำงานบรรเทาทุกข์ด้วยความยากลำบาก

พระเจ้าอยู่ที่ไหน ท่ามกลางสิ่งนี้?

พอล แอบดลีย์
Free Burma Rangers

**พระวิญญาณของพระยาห์เวห์องค์เจ้าชีวิต
ทรงอยู่เหนือข้าพเจ้า
เพราะองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงเจิมตั้งข้าพเจ้าไว้
ให้ประกาศข่าวดีแก่ผู้ยากไร้
พระองค์ทรงใช้ข้าพเจ้ามาปลอบโยน
ผู้ชอกช้ำระกำใจ
ให้ประกาศอิสรภาพแก่บรรดาเชลย
และปลดปล่อยนักโทษ
ให้ประกาศปีแห่งความโปรดปราน
ขององค์พระผู้เป็นเจ้า
และวันแห่งการแก้แค้นของพระเจ้าของเรา
ให้ปลอบโยนทุกคนที่คร่ำครวญหวนไห้
อิสยาห์ 61:1-2**

ภาพบน: เบนเจอร์ซาวป-โอบกับเด็ก ๆ ชาวคะเหรียงในโครงการกูดไลฟ์คลับ

ยุคดิจิทัล/โซเชียลมีเดียอยู่เหนือเรามาเป็นเวลาหลายปีแล้ว และด้วยสิ่งนี้เองความสามารถในการเข้าถึงข่าวสารก็เกิดขึ้นอย่างไม่เคยมีมาก่อน ข้อมูลมหาศาลหลังไหลเข้ามาหาเรา จากทุกที่ทั่วโลกอย่างทะลักทะลายน

เป็นเรื่องง่ายที่จะรู้สึกท้อใจขณะอ่านข่าวมหันตภัยต่างๆ สงครามหลายแห่ง การล่มสลายทางเศรษฐกิจ ความไม่แน่นอนทางการเมืองและการก่อการร้าย หากผมจะพูดด้วยใจจริงแล้วล่ะก็ บางครั้งมันทำให้ผมสงสัยว่า “พระเจ้าอยู่ที่ไหนท่ามกลางสิ่งเหล่านี้และผมจะทำอะไรได้บ้าง?”

ในอิสยาห์ 61 ผู้เผยพระวจนะท่านนี้กล่าวถึงพระบัญชาชัดเจนจากพระเจ้าบอกสิ่งที่ตัวเขาต้องทำขณะอยู่ท่ามกลางสถานการณ์โลกชาวยิวในยุคสมัยของเขา ในลูกาบทที่ 4 พระเยซูทรงตรัสถึงพระบัญชาเดียวกันนี้ขณะสั่งสอนอยู่ในธรรมศาลาในเมืองนาซาเร็ธ บ้านเกิดของพระองค์ สิ่งนี้ดูเหมือนจะบ่งชี้ว่าสถานการณ์โลกทั้งในสมัยของอิสยาห์และพระเยซูนั้นคล้ายคลึงกันทีเดียว ขณะที่ทั้งคู่ถูกเรียกให้กล่าวถึงประเด็นปัญหาที่เกิดขึ้นจริงทางกายภาพ (พระเยซูทรงรักษาคนตาบอดจริงๆ) แต่ปัญหาเหล่านี้ไปไกลกว่าแค่ทางร่างกายแต่เข้าไปในสภาพทางจิตวิญญาณของมนุษย์

ดังนั้น พันธกิจที่ทำงานช่วยเหลือทางกาย ทั้งการปลดปล่อยนักโทษ ให้กำลังใจแก่ผู้ยากไร้ ปลอบโยนผู้ชอกช้ำระกำใจเหล่านี้จึงส่งผลกระทบอันเป็นนิรันดร์ต่อการประกาศปีแห่งความโปรดปรานขององค์พระผู้เป็นเจ้าด้วย...การได้...ว้าว!

ข้อความนี้ชัดเจนทีเดียว ในฐานะของผู้ติดตามพระเยซูคริสต์ เรามีนางของเรา

“พระเจ้าพระบิดา ขอให้พระวิญญาณของพระองค์อยู่เหนือเรา เช่นเดียวกับที่อยู่เหนืออิสยาห์และพระเยซู พระบุตรของพระองค์ ขอให้เราเดินอย่างกล้าหาญเข้าไปยังที่ต่างๆ ในที่ๆ ผู้คนถูกข่มเหงและคร่ำครวญด้วยความชอกช้ำระกำใจ ลูกอธิษฐานในขณะที่เราได้รับการอวยพรด้วยสิ่งของเพื่อไปแจกจ่ายให้การบรรเทาทุกข์ทางกาย ขอให้เราจะยินดีจะสละชีวิตของเรา เช่นเดียวกับที่พระองค์ทรงทำและประกาศการไถ่ของพระองค์ด้วยเช่นกัน อาเมน”

แล้วคุณสามารถทำอะไรได้บ้าง?

คุณสามารถเริ่มต้นด้วยการอ่านวารสารเล่มนี้ อธิษฐานเพื่อแต่ละสถานการณ์และฟังพระวิญญาณบริสุทธิ์ เลือกหนึ่งหรือสองหัวข้อและศึกษาว่าคุณสามารถช่วยได้อย่างไรบ้าง หากคุณรู้สึกสัมผัสใจ อยากจะออกไป คุณสามารถสนับสนุนคนที่กำลังทำงานอยู่ในที่พื้นที่แล้วหรือสนับสนุนคนที่องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงวางไว้ในหัวใจของคุณ

ในวาระสาร ฉบับนี้

---

2 จดหมายจากผู้อำนวยการ

4 พระเจ้าอยู่ที่ไหน?

6 พบกับความหวังในสลัม

7 ระบอบผสม

8 ความขัดแย้ง การพัฒนา
และความซับซ้อน

11 สถานการณ์ล่าสุดจาก
ภาคเหนือของพม่า

12 เสียงจากพม่า

14 ชายผู้อยู่หลังกล้อง

17 ถูกลี้ภัยและถูกทอดทิ้ง:
เรื่องราวจากโรฮิงญา

*จากบทลงล่าง: ทีมบรรณาธิการพัฒนา-ฝึกอบรม,
หมอในรัฐกะเหรี่ยงทำการผ่าตัด, เรนเจอร์ไทใหญ่
แจกเสื้อกั๊กไคฟัดลับในรัฐกะเหรี่ยง*

พบกับความหวังในสลัม

ย่างกุ้ง พม่า

*องค์การนี้ขอสงวนชื่อเนื่องจากประเด็นเรื่องความปลอดภัย

ในขณะที่มีความขัดแย้งและมีความยากจนที่เกิดจากความขัดแย้งอยู่ในหลายพื้นที่ชาติพันธุ์ในพื้นที่ห่างไกลของประเทศพม่า แต่ก็มีคนทุกวัยยากในใจกลางประเทศนี้ด้วยเช่นกัน: ในสลัมย่างกุ้ง เมืองที่ใหญ่ที่สุดและอดีตเมืองหลวงพม่า สลัมต่างๆ เหล่านี้อัดแน่นด้วยผู้คนกว่า 400,000 คน ที่ใช้ชีวิตแบบหาเช้ากินค่ำ ไม่มีที่พักที่เหมาะสมหรือแม้แต่จะมีอาหารเพียงพอ การเข้าถึงน้ำสะอาดมีอย่างจำกัด ขาดโรงเรียนหรือขาดศูนย์ดูแลสุขภาพชุมชน ชุมชนที่ผู้คนเข้ามาอาศัยจับจองเหล่านี้ก่อตัวขึ้นที่ชานเมืองย่างกุ้ง และประกอบไปด้วยคนเมืองที่ย้ายออกมา ชาวไร่ชาวนาที่เรียนทำงานในที่ต่างๆ คนภูเขา และครอบครัวพลัดถิ่นจากไซโคลนนาทิส คนเหล่านี้มีสภาพชีวิตไม่แน่นอนอยู่ตลอดเวลา รู้ตัวดีว่าพวกเขาอาจถูกไล่ที่เมื่อไหร่ตอนไหนก็ได้

ในบางส่วนของสลัมเหล่านี้ มีคนกลุ่มเล็กๆ กลุ่มหนึ่งประกอบด้วยหมอสองคนจากรัฐชินที่ได้รับความช่วยเหลือจากที่ปรึกษาสองคนจากภายนอก พวกเขาตัดสินใจช่วย ในปี 2013 พวกเขาเริ่มทำงานดูแลประชากรที่เปราะบางเหล่านี้ ให้การรักษาทางแพทย์และช่วยเรื่องการเดินทางไปยังคลินิกต่างๆ สอนเด็กอายุ 5-6 ขวบ และสอนพิเศษให้เด็กโต ในปี 2017 พวกเขาเป็นเจ้าของที่เก่าคน มีโรงเรียนอนุบาลสามแห่งและโรงเรียนพื้นฐานในสามหมู่บ้าน รวมถึงหอพักเด็กอีกสองแห่งสำหรับเด็กที่ยังไม่มี

ที่จะไป พวกเขาสามารถส่งเด็ก 25 คนไปยังโรงเรียนรัฐบาล – ซึ่งไม่ใช่เรื่องง่ายเลยหากต้องใช้ใบเกิดและเอกสารอื่นๆ อีกสิ่งนี้ต้องจัดการก่อนจะเข้าไปดูแลเรื่องการจัดส่งอุปกรณ์และการเดินทางไปโรงเรียน พวกเขาแจกจ่ายอาหารให้กับเด็ก 80 คน และยังให้การดูแลทางแพทย์พื้นฐานตามความจำเป็น

นี่คือสิ่งที่ผู้ก่อตั้งคนหนึ่งกล่าวไว้: “จุดประสงค์ของทีมงานไม่ใช่แค่สอนให้รู้จักอ่านออกเขียนได้แต่สอนให้รู้จักพูดด้วย รู้จักเคารพผู้อื่น รู้จักรักคนอื่น เราต้องการให้เด็ก ๆ เหล่านี้มีอนาคตที่ดี เราอยากให้เราใจช่วยเหลือผู้อื่นและเป็นพระพรให้กับครอบครัวของพวกเขา ของชุมชนและของประเทศเมื่อพวกเขาเติบโตขึ้น นี่คือเหตุผลที่ทีมของเราทำงานในพื้นที่ต่างๆ ในสลัม นี่คือนิสัยที่หัวใจของเราบอกให้ทำ นี่คือนิสัยที่เรอยากทำให้เกิดขึ้น”

“ลูกที่รัก อย่าให้เรารักกันด้วยคำพูด และด้วยปาก แต่ให้เรารักกันด้วยการกระทำและด้วยความจริง”

1 ยอห์น 3:18

ระบอบผสม

ข้อความด้านล่างเขียนโดย ดร.แอสลีย์ เซ้าท์ นักวิเคราะห์และที่ปรึกษาอิสระ เชี่ยวชาญด้านมนุษยธรรม สันติภาพและความขัดแย้งและประเด็นทางการเมืองชาติพันธุ์ในพม่า/เมียนมา

พรรคสันนิบาตแห่งชาติเพื่อประชาธิปไตย (เอ็นแอลดี) ขององ ซาน ซูจีได้รับชัยชนะอย่างถล่มทลายในการเลือกตั้งปี 2015 และได้รับอำนาจในเดือนพฤษภาคมในปีต่อมา แม้ว่านี่จะเป็น “ระบอบผสม” ที่มีกองทัพพม่าควบคุมเหนือสามกระทรวงหลักรวมถึงอีก 25% ของที่นั่งในสภาก็ตาม โอกาสที่พม่าจะเปลี่ยนแปลงก็ยังคงดูมีความหวังอยู่ในสองปีที่ผ่านมา แม้ได้เห็นการปฏิรูปบางอย่าง แต่หลายคนก็ยังคงผิดหวัง – โดยเฉพาะอย่างยิ่งบรรดาชุมชนชาติพันธุ์ในประเทศ

เป็นที่น่าประหลาดใจของผู้สังเกตการณ์และผู้มีส่วนร่วมระบอบเปลี่ยนผ่านที่ถูกนำด้วยเต็ง เส่งก่อนหน้านี้ได้ทำการปฏิรูปหลายอย่างในวงกว้าง นั้นรวมถึงกระบวนการสันติภาพที่อัดแน่นด้วยคำสัญญาแต่เบาบางด้านเนื้อหา ระบอบก่อนหน้านี้อัดมอบกระบวนการสันติภาพให้รัฐบาลเอ็นแอลดีที่ยังอ่อนประสบการณ์เอาไว้เป็นมรดก รวมถึงขอข่วยงานการเฝ้าระวังการหยุดยิงที่ครอบงำโดยกองทัพเมียนมา อีกทั้งกระบวนการเจรจาทางการเมืองของรัฐบาลที่แล้วซึ่งดำเนินการไปในเดือนที่ผ่านมา แม้ว่าอง ซาน ซูจีจะให้ความสำคัญกับกระบวนการสันติภาพ แต่การประชุมสันติภาพปางโหลงสองครั้งที่เธอไปเป็นประธานนั้นช่างน่าผิดหวัง มีการจำกัดผู้เข้าร่วมประชุมหลักให้กับกลุ่มติดอาวุธชาติพันธุ์แปดองค์กร (EAOs) ที่ได้ลงนามในสัญญาการหยุดยิงทั่วประเทศ (NCA) ภายใต้รัฐบาลที่แล้วในเดือนตุลาคม 2015 กลุ่มติดอาวุธชาติพันธุ์ส่วนใหญ่ของประเทศยังไม่ได้เข้าร่วมสัญญาการหยุดยิงฉบับนี้ – ส่วนหนึ่งเป็นเพราะรัฐบาลและกองทัพพม่าปฏิเสธจะเจรจาทอรองกับกลุ่มพันธมิตรฝ่ายเหนือ/Political Negotiation and Consultative Committee รวมถึงองค์การคะฉิ่นอิสระและกองทัพรัฐว่า แม้สำหรับกลุ่มติดอาวุธชาติพันธุ์ที่ลงนามในสัญญาหยุดยิงส่วนใหญ่เองก็ตาม การเจรจาทางการเมืองจนถึงบัดนี้ก็ยังไม่ได้ผลไม่เป็นที่น่าพอใจ กองทัพเมียนมายังคงปฏิเสธไม่อนุญาตให้มีการเจรจาที่เหมาะสมทั้งในรัฐไทใหญ่และที่อื่นๆ ผลส่วนหนึ่งก็คือการประชุมสันติภาพปางโหลงได้ผลการตกลงอย่างกว้างๆ ที่แสนจืดชืด – และการตกลงกันเพื่อเข้าสู่การเมืองแบบสหภาพ

เพื่อแก้ไขความขัดแย้งของกลุ่มติดอาวุธชาติพันธุ์ที่มีมานานหลายทศวรรษจึงขยับไปข้างหน้าเพียงน้อยนิด

ในระหว่างนี้ ในพื้นที่ต่างๆ ที่มีสัญญาการหยุดยิง – รวมถึงพื้นที่ทางตะวันออกเฉียงใต้ส่วนใหญ่ สถานการณ์ในพื้นที่โดยทั่วไปดีขึ้น ชุมชนต่างๆ เริ่มฟื้นตัวจากความขัดแย้งจากการใช้อาวุธมานานนับทศวรรษ อย่างไรก็ตาม หนทางนี้ยังไกลนัก เนื่องจากทรัพยากรที่จะนำมาช่วยเหลือการฟื้นตัวนั้นมีอย่างจำกัด นอกจากนั้น หลายชุมชนยังหวาดกลัวกับการจู่โจมของโครงสร้างรัฐทหารในพื้นที่ชาติพันธุ์ที่เป็นแบบกึ่งปกครองตนเองมาก่อน รวมถึงการดูเอาทรัพยากรออกจากพื้นที่และการยึดที่ดินโดยให้ประโยชน์กับคนพื้นที่เพียงน้อยนิด ที่อื่นๆ ในประเทศ สถานการณ์เลวร้ายยิ่งกว่านี้ เมื่อไม่นานนี้ เกิดการต่อสู้ปะทะเป็นวงกว้างทั่วตอนเหนือของรัฐไทใหญ่และรัฐคะฉิ่นในที่ๆ กลุ่มติดอาวุธชาติพันธุ์ยังไม่ได้ลงนามในสัญญาการหยุดยิงทั่วประเทศ

เมียนมาตกเป็นข่าวพาดหัวตลอดหลายเดือนที่ผ่านมา เนื่องจาก “เจ้าหน้าที่ด้านความมั่นคง” (และกลุ่มติดอาวุธพื้นเมือง) ได้ตอบโต้กับเหตุการณ์หนึ่งอย่างรุนแรงจนน่าตกใจที่กลุ่มติดอาวุธอิสลามเพียงหยิบมือเข้าโจมตีด้านทหารทางตะวันตกของรัฐยะไข่ในครึ่งหลังของปี 2017 ซึ่งส่งผลให้ชาวมุสลิมโรฮิงญากว่า 600,000 คน ต้องหนีไปยังบังกลาเทศ มีการกล่าวถึงไปทั่ว ทั้งยังมีการบันทึกเรื่องราวของการละเมิดสิทธิมนุษยชนอย่างถี่ถ้วน รวมถึงการเผาหมู่บ้านของพวกเขา ยังต้องจับตาต่อไปว่าคนเหล่านี้จะสามารถกลับไปยังบ้านของพวกเขาได้หรือไม่และภายใต้สถานการณ์ใด อย่างน้อย ความรุนแรงที่เกิดขึ้นไม่นานนี้ได้แสดงให้เห็นว่ากองทัพพมายังคงทรงอำนาจและเข้าสั่นคลอนกลุ่มกำลังในประเทศอย่างโหดร้าย แต่โดยรากยิ่งกว่านั้น แคมเปญการล้างเผ่าพันธุ์ชาวโรฮิงญาที่เพิ่งเกิดขึ้นนี้ได้แสดงให้เห็นถึงความจำเป็นที่ต้องมีการตรวจสอบสภาพของความเป็นพลเมืองในพม่าอีกครั้งหนึ่ง

ความขัดแย้ง การพัฒนา และความซับซ้อน

ข้อความด้านล่างและภาพเป็นส่วนหนึ่งของรายงานการวิจัยที่มีชื่อว่า *The Contested Areas of Myanmar: Subnational Conflict, Aid, and Development* ที่เอเชียฟาวเดชันเป็นผู้จัดพิมพ์*

เมียนมาเป็นประเทศที่ได้รับผลกระทบจากความขัดแย้งจากภาคส่วนต่างๆ ในประเทศมากกว่าประเทศใดๆ ในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ ยอดผู้เสียชีวิตจริงมีจำนวนไม่ชัดเจน แต่หลังจากเจ็ดสิบปีของความรุนแรงเป็นระลอกที่มีกลุ่มติดอาวุธมากมายหลายกลุ่มเข้ามาเกี่ยวข้อง ไม่ต้องสงสัยเลยว่าพลเรือนนับพันนับหมื่นและผู้ติดอาวุธจำนวนมาก ถูกสังหาร ความขัดแย้งที่ส่งผลกระทบต่อประชากรในวงกว้าง คงความสำคัญยิ่งกว่าเดิม: มีประวัติการละเมิดสิทธิมนุษยชนที่ดำเนินมายาวนาน ความไม่มั่นคงเรื้อรัง สภาพการดำรงชีวิตอันแร้นแค้น ความรู้สึกไร้อำนาจที่แพร่เข้าไปในชาติพันธุ์ กลุ่มน้อยทั่วประเทศ ความขัดแย้งของภาคส่วนต่างๆ ในประเทศยังส่งผลร้ายกับเมียนมาทั้งประเทศด้วยเช่นกัน สิ่งนี้ถูกใช้เอามาเป็นเหตุผลให้กับกองทัพในการมีบทบาททางการเมืองระยะยาวและสกัดกั้นศักยภาพทางเศรษฐกิจของประเทศ ความขัดแย้งต่างๆ ยังคงเป็นเหตุทำให้พลเรือนได้รับบาดเจ็บต่อไป – เมียนมาคือประเทศที่มีจำนวนผู้เสียชีวิตหรือได้รับบาดเจ็บจากกบฏระเบิดสูงสุดเป็นอันดับสาม จากปี 2014-2016

ในปี 2016 ทีมวิจัยของเอเชียฟาวเดชันได้ระบุพื้นที่ๆ ได้รับผลกระทบจากความขัดแย้งในภาคส่วนต่างๆ ทั้งที่กำลังคูกกรุ่นในขณะนี้หรือที่แอบแฝงอยู่อย่างน้อยจำนวนสิบเอ็ดรัฐจากสิบสี่รัฐและภูมิภาคของพม่า เมืองที่มีความขัดแย้งมีจำนวน 118 เมืองจาก 330 เมือง เป็นประชากรหนึ่งในสี่ของจำนวนประชากรเมียนมา แต่ละแห่งเป็นที่อยู่ของกลุ่มติดอาวุธชาติพันธุ์หนึ่งกลุ่มหรือมากกว่านั้น ที่ทำลายอำนาจของรัฐบาลกลาง

ความขัดแย้งในภาคส่วนของเมียนมามีบางอย่างต่างจากที่พบในที่อื่นๆ ความขัดแย้งในภาคส่วนในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ส่วนใหญ่เกิดขึ้นในประเทศที่ค่อนข้างมั่นคง มีรายได้ปานกลาง ในขณะที่เมียนมา แม้หลังจากการปกครองเผด็จการหลายทศวรรษ เมียนมายังคงมีความยากจนอยู่ในระดับสูง ลักษณะความขัดแย้งในภาคส่วนของเมียนมาจากการมีกลุ่มที่ไม่ใช่รัฐจำนวนมากเป็นพิเศษซึ่งยังเป็นกลุ่มอยู่หรือเคยเป็น มีกลุ่มชาติพันธุ์ติดอาวุธอย่างน้อยยี่สิบกลุ่ม นอกจากนี้ยังมีกลุ่มติดอาวุธอื่นๆ อีกเช่นกองหนุนต่างๆ ที่เป็นเครือข่ายของรัฐบาล ขณะที่กลุ่มติดอาวุธทำข้อตกลงหรือยุติข้อตกลงกับรัฐกลุ่มใหม่หรือกลุ่มที่แยกตัวออกมาก็เกิดขึ้นมาอีก พื้นที่ที่ได้รับผลกระทบจากความขัดแย้งบางแห่งในเมียนมาถูกปกครองโดยกลุ่มติดอาวุธชาติพันธุ์ ในบางกรณีก็ยึดครองพื้นที่ที่รัฐบาลกลางไม่เคยได้ควบคุมและทำงานขนานกันไป ทำการปกครองเช่นเดียวกับรัฐที่สร้างถนน ฝึกฝนครู และดูแลเรื่องความยุติธรรมในพื้นที่

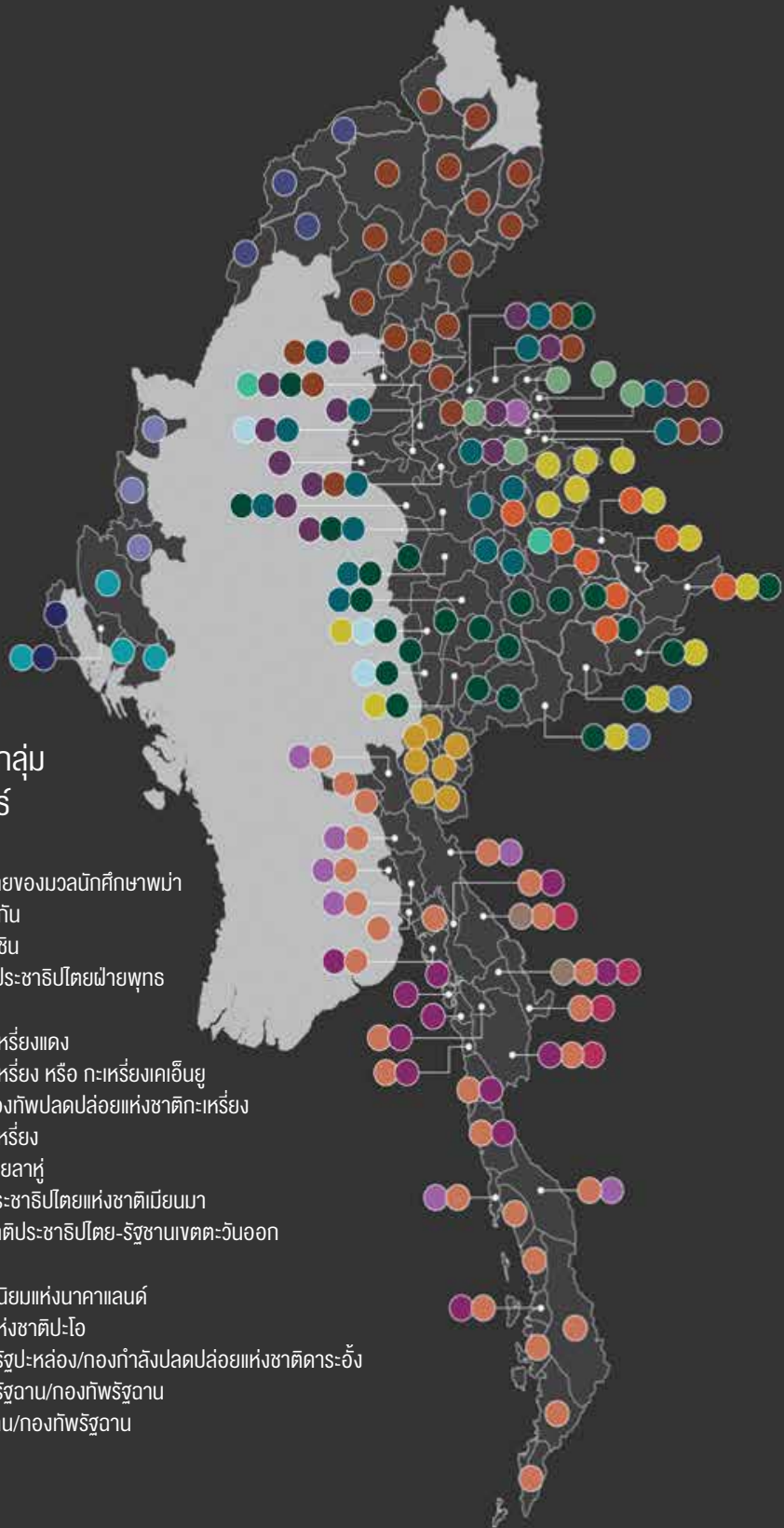
ความขัดแย้งเหล่านี้ในเมียนมายาวนานทนทานเกินธรรมดา ระยะเวลาความขัดแย้งในภาคส่วนของเอเชียใต้และเอเชียตะวันออกเฉียงใต้โดยเฉลี่ยคือ 45.2 ปี สูงกว่าค่าเฉลี่ยโลกที่ 16.8 ปี เป็นสองเท่า กระนั้นระยะเวลาความขัดแย้งของภาคส่วนในเมียนมาที่ยาวนานที่สุดมีค่าเฉลี่ยยาวนานกว่า 66 ปี ความขัดแย้งของภาคส่วนที่ยืดเยื้อยาวนานนี้ถูกใช้เข้าไปให้เหตุผลกับกองทัพเพื่อมีบทบาทก้าวร้าวทางการเมือง และสร้างความท้าทายอันมหาศาลด้านเขตแดนให้กับรัฐ ทั้งยังเป็นอุปสรรคอันใหญ่หลวงต่อการพัฒนา (ความหมายที่นี้คือการเติบโตทางเศรษฐกิจหรือการพัฒนามาตรฐานคุณภาพชีวิต)

ภาพบน: ทีมบรรเทาทุกข์ฝึกการกู้ภัยผู้ที่ได้รับบาดเจ็บ

* สามารถดาวน์โหลดรายงานฉบับนี้ได้ที่ <https://asiafoundation.org/publications>

การดำรงอยู่ของกลุ่ม
 ทิดอาวูรชาติพันธุ์

- กองทัพอาระกัน
- แนวร่วมประชาธิปไตยของมวลนักศึกษาพม่า
- พรรคเสรีภาพอาระกัน
- กองกำลังชาติพันธุ์ชิน
- กองกำลังกะเหรี่ยงประชาธิปไตยฝ่ายพุทธ
- องค์กรกะฉิ่นอิสระ
- กองทัพแห่งชาติกะเหรี่ยงแดง
- สหภาพแห่งชาติกะเหรี่ยง หรือ กะเหรี่ยงเคเอ็นยู
- กะเหรี่ยงเคเอ็นยู/กองทัพปลดปล่อยแห่งชาติกะเหรี่ยง – สภาสันติภาพกะเหรี่ยง
- สหภาพประชาธิปไตยลาหู่
- กองทัพพันธมิตรประชาธิปไตยแห่งชาติเมียนมา
- กองทัพพันธมิตรชาติประชาธิปไตย-รัฐชายแดนตะวันออก
- พรรครัฐมอญใหม่
- สภาสังคมนิยมชาตินิยมแห่งนาคาแลนด์
- องค์กรปลดปล่อยแห่งชาติปะโอ
- แนวร่วมปลดปล่อยรัฐปะหล่อง/กองกำลังปลดปล่อยแห่งชาติตาระอัง
- สภาเพื่อการกอบกู้รัฐฉาน/กองทัพรัฐฉาน
- พรรคก้าวหน้ารัฐฉาน/กองทัพรัฐฉาน
- กองทัพสหรัฐฉา
- องค์กรแห่งชาติฉา

ประวัติศาสตร์เมียนมาโดยย่อ

การเปลี่ยนแปลงทางการเมือง

ความขัดแย้งในภาคส่วนต่างๆ

- 1948** -----

พม่าได้รับอิสรภาพ หลังจากที่นายพลออง ซาน ถูกยิงในที่ที่แล้ว อู นู ขึ้นเป็นนายกรัฐมนตรีคนแรกของสหภาพพม่า

1947 -----

มีการลงนามสนธิสัญญาปางโหลงซึ่งเป็นโครงสร้างวิสัยทัศน์สำหรับสหพันธรัฐ หลังจากนั้นไม่นาน อองซานผู้ร่วมเจรจาถูกสังหาร
- 1962** -----

เน วินยึดอำนาจด้วยรัฐประหาร ยุติระบอบรัฐสภาในพม่า

1949 -----

ความขัดแย้งของผู้รักชาติพันธุ์ติดอาวุธเกิดขึ้นเป็นครั้งแรกระหว่างเคเอ็นยูกับกองทัพพม่า (ตะมะ-คอ) ในย่างกุ้ง
- 1974** -----

เน วินเปิดใช้รัฐธรรมนูญใหม่หลังจากมีการประชุมแลกเปลี่ยนเป็นวงกว้าง รัฐธรรมนูญให้โครงสร้างกับเจ็ดรัฐและเจ็ดภูมิภาคซึ่งยังคงอยู่จนถึงทุกวันนี้

1961 -----

มีการก่อตั้งองค์กรคะ-อิน-อิสระ ในช่วงเวลาเดียวกัน การก่อความไม่สงบของนักศึกษาตีนิยมไทใหญ่ก็เริ่มต้นขึ้นเป็นครั้งแรก
- 1988** -----

รัฐบาลสังคมนิยมล่มสลายท่ามกลางการประท้วงเป็นวงกว้าง ซึ่งถูกปราบปรามในที่สุด รัฐบาลทหารจัดกลุ่มใหม่ และ SLORC (ต่อมา SPDC) ขึ้นกุมอำนาจ

1963 -----

เน วินพยายามทำการเจรจาสันติภาพสองรอบแรกระหว่างการเป็นผู้นำของเขาแต่ไม่ประสบความสำเร็จ (รอบสองในปี 1975) ในปี 1963 กองทัพได้เสนอกลยุทธ์การตัดสี่ประการ
- 1989** -----

SLORC เปลี่ยนชื่อใหม่ให้กับประเทศเป็น เมียนมา และสัญญาว่าจะมีการเลือกตั้งและการปฏิรูปทางเศรษฐกิจ

1976 -----

มีการก่อตั้งแนวร่วมประชาธิปไตยแห่งชาติ เป็นการร่วมมือของกลุ่มติดอาวุธชาติพันธุ์เพื่อมุ่งสู่การเป็นสหภาพเป็นครั้งแรก
- 1990** -----

พรรคเอ็นแอลดีชนะการเลือกตั้งอย่างถล่มทลาย แต่ SPDC ไม่ยอมรับผลการเลือกตั้งนี้

1988 -----

มีการก่อตั้งกองทัพพันธมิตรประชาธิปไตยแห่งชาติเมียนมา เพื่อให้กลุ่มติดอาวุธชาติพันธุ์และกองกำลังเพื่อประชาธิปไตยพม่าเป็นหนึ่งในเดียวกัน
- 2003** -----

รัฐบาลออกโรดแมปเจ็ดขั้นเพื่อเข้าสู่การเป็นประชาธิปไตย

1989 -----

SLORC เริ่มลงนามสัญญาหยุดยิงกับกลุ่มติดอาวุธชาติพันธุ์โดยเริ่มจากกลุ่มใหม่ที่แยกตัวจากพรรคคอมมิวนิสต์ของพม่า ปลายยุคปี 2010 SPDC รัฐบาลตกลงหยุดยิงหลัก 17 แห่ง และอื่นๆ อีก 23 แห่ง
- 2007** -----

การปฏิวัติที่ชื่อว่า แซฟฟรอน เรียกร้องการเปลี่ยนแปลงทางการเมือง

1996 -----

ขณะที่ยกทัพสหรัฐวางยาตัวในภาคใต้ของรัฐไทใหญ่ ยูนสายอมบอมตัว และกองทัพไตแตกเป็นส่วนใหญ่ รวมถึงกลุ่มที่ต่อมากลายเป็นสภาเพื่อการกอบกู้รัฐฉาน
- 2008** -----

มีการใช้รัฐธรรมนูญใหม่ ติดตามด้วยการทำประชามติ ที่ถูกวิพากษ์วิจารณ์อย่างหนัก

2009 -----

รัฐบาลประกาศการใช้กองกำลังปกป้องชายแดนกับกลุ่มหยุดยิงทั้งหมด เรียกร้องให้พวกเขายอมรับคำสั่งของกองทัพตะมะ-คอ รวมถึงเจ้าหน้าที่ตะมะ-คอทั่วไปที่อยู่ในตำแหน่ง
- 2011** -----

กองทัพมอบอำนาจให้รัฐบาลพลเรือนอนมินี และกระบวนการปฏิรูปครั้งใหญ่ก็เริ่มต้นขึ้น ผลก็คือมีการลงนามจากต่างประเทศเพิ่มขึ้น มีความช่วยเหลือเพิ่มมากขึ้น

2011 -----

รัฐบาลได้รับความสำเร็จบ้างกับการเจรจาหยุดยิงสองฝ่ายก่อนหน้านี้ ในปี 2011 และ 2012 แต่การสู้รบได้กลับมาอีกในรัฐคะ-อิน-อิสระ หลังจากมีการละเมิดสัญญาการหยุดยิง 17 ปีกับคะ-อิน
- 2015** -----

พรรคเอ็นแอลดีชนะการเลือกตั้งอย่างถล่มทลาย ได้รับที่นั่งในสภาเกือบ 80 % ชนะ USDP (พรรคสหสามัคคีและการพัฒนา) และพรรคชาติพันธุ์ที่เข้าร่วมแข่งขันเลือกตั้ง

2015 -----

กลุ่มติดอาวุธชาติพันธุ์ 8 กลุ่มลงนามสัญญาการหยุดยิงทั่วประเทศ ตลอดปี 2015 และ 2016 จำนวนการต่อสู้ด้วยอาวุธยังคงสูงขึ้นเรื่อยๆ ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ
- 2016** -----

รัฐบาลเอ็นแอลดีเข้าสาบานตน ในขณะเอ็นแอลดีชนะที่นั่งส่วนใหญ่ ทั้งในสภาสูงและสภาล่าง กองทัพยังคงที่ 25% เอาไว้ และควบคุมกระทรวงหลักตามรัฐธรรมนูญปี 2008

2016 -----

การสันติภาพครั้งแรกเกิดขึ้นในเดือนมกราคม หลังจากเข้ารับตำแหน่งแล้ว ออง ซาน ซูจี ที่ปรึกษาแห่งรัฐพม่า ได้เป็นประธานในการประชุมครั้งที่ 2 ที่เรียกว่า การประชุมปางโหลงศตวรรษที่ 21 ในเดือนสิงหาคม

เดือนกฤษณะระดับสูง: ยังคงข้อจำกัดต่างๆ ต่อไปในภาคเหนือของพม่า

รัฐคะฉิ่นและรัฐไทใหญ่ตอนเหนือ
Free Burma Rangers

ขณะที่สื่อยังคงพุ่งความสนใจไปยังสถานการณ์อันเลวร้ายของชาวโรฮิงญาในรัฐยะไข่ ในภาพรวม กองทัพพม่าก็ยังเข้าข่มเหงกลุ่มชาติพันธุ์ในส่วนอื่นๆ ของประเทศต่อไปไม่หยุดหย่อน ในภาคเหนือของพม่า การข่มเหงชาวคะฉิ่นและชาวไทใหญ่ยังคงถูกรายงานออกมาน้อยมากและถูกเพิกเฉย

ตลอดปี 2017 กองทัพพม่ายังคงใช้แคมเปญสร้างความหวาดกลัวกับภาคเหนือของพม่าเข้าทำร้ายประชาชนเพื่อการควบคุมทรัพยากรต่างๆ รวมถึงที่ดิน มีการละเมิดสิทธิมนุษยชนกับพลเรือนอันเป็นเหตุการณ์ประจำวัน และมีการโจมตีมากมายหลายแห่งโดยมีเป้าหมายเพียงเพื่อสร้างความหวาดกลัว

ชีวิตประจำวันในรัฐคะฉิ่นและรัฐไทใหญ่บังคับให้พลเรือนจำต้องตื่นตัวเสมอกับการลาดตระเวนหรือการตรวจด่านครั้งต่อไปของกองทัพพม่า พลเรือนถูกบังคับให้ต้องทำงานเป็นไกด์นำทางเพื่อการ

ขับเคลื่อนทางทหาร กลยุทธ์นี้นำไปสู่การใช้พวกเขาเป็นโล่มนุษย์โดยที่พลเรือนต้องเสี่ยงกับการเดินเหยียบกับระเบิดและเข้าไปติดอยู่ท่ามกลางการสู้รบ

ด่านตรวจแล้ยมแม่น้ำและตามถนนเป็นเรื่องธรรมดาและถูกเอามาใช้แสวงหาประโยชน์เก็บค่าผ่านทางกับชาวบ้านเป็นประจำ “เรือติดเครื่องยนต์ทุกลำแล่นอย่างผิดกฎหมายแต่พวกเขาได้จ่ายเงิน (ภาษี) ให้กับเจ้าหน้าที่เพื่อขออนุญาตให้เรือวิ่งได้ไปแล้ว” ลา ซาง ทหารคะฉิ่นพูด “แต่การคอร์รัปชันรีดสินบนจากพลเรือนเป็นเรื่องปกติสำหรับกองทัพพม่า หากทหารกองทัพพม่าไม่มีเงิน พวกเขาจะทำแบบนี้ พอได้เงินจากเจ้าของเรือแล้วพวกเขาก็ปล่อยตัวไป”

การเข้าโจมตีพลเรือนโดยไม่มีการขู่ข่มเกิดขึ้นซ้ำแล้วซ้ำเล่าตลอดปี ในเดือนสิงหาคม กองทัพพม่าเข้าโจมตีหมู่บ้านคาซุง เมืองมิตจีนา ทำให้ชาวบ้านในพื้นที่นั้นกลายเป็นผู้พลัดถิ่นเป็นเวลา

หลายเดือน ไม่มีฐานกองกำลังชาติพันธุ์ที่อยู่ใกล้กับหมู่บ้านและไม่มีทหารชาติพันธุ์อยู่ที่นั่นในขณะโจมตี มีผู้เสียชีวิตหนึ่งคนหลายคนได้รับบาดเจ็บและชาวบ้านมากกว่า 1,000 คนกลายเป็นผู้พลัดถิ่นนานหลายเดือน

เมืองดาโนต้องประสบทุกข์จากการพลัดถิ่นเมื่อกองทัพพม่าอาจจะเข้ายึดด่านไมซอในรัฐคะฉิ่นจากกองทัพคะฉิ่นอิสระในเดือนมิถุนายน หลังจากกองทัพพม่าบุกโจมตีและยึดด่านไมซอได้แล้วพวกเขาก็ยิงปืนครกเข้าใส่หมู่บ้านใกล้เคียงที่ชื่อว่านากา เป็นเหตุให้ชาวบ้านต้องพลัดถิ่นไปยังหมู่บ้านนามบยู ชาวบ้านหาที่หลบภัยในที่ของคริสตจักรเคบีซีในนามบยูจนกระทั่งกองทัพพม่าเริ่มยิงปืนครกเข้าใส่คริสตจักรและหมู่บ้านอีกนั้นบังคับให้ชาวบ้านต้องหนีไปยังเมืองดาโน โดยสรุปลี้หมู่บ้าน นากา, นามบยู, ทางบรา และควางราถูกโจมตีและชาวบ้าน 409 คนกลายเป็นผู้พลัดถิ่น

เสียงจากพม่า

ชื่อ: ฮอ โต เส
อายุ: 50
หมู่บ้าน: มาว ซี รัฐกะเหรี่ยงแดง

“ในปี 2004 ผมกำลังช่วยผู้พลัดถิ่นที่หนีจากกองทัพพม่า พวกเขาแบกสัมภาระมากมายและหวาดกลัวมาก... กลัวจนกระทั่งไม่กล้าก่อไฟ (เพื่อให้ความอบอุ่น)... ผมรู้สึกหมดหวัง... จากนั้นผมได้เขาขึ้นไปยังยอดเขาและผมอธิษฐานเผื่อกองทัพพม่า ผมอธิษฐานขอให้พระเจ้าทรงแต่งตั้งสมเฒ่าใจกองทัพพม่า และขอพระองค์อย่าให้พวกเขายุ่งกับชาวบ้านพวกนี้เลยและอย่าบุกโจมตีพวกเขา นั่นคือครั้งแรกที่ผมอธิษฐานเมื่อศัตรูของผม

สันติสุขที่แท้จริงมาจากพระเจ้าเท่านั้นครับ ดังนั้น ผมอยากให้ทุกคนในพม่าได้รู้จักพระเจ้าเพื่อพวกเขาจะมีสันติสุขได้ การต่อสู้จะเกิดขึ้นเสมอแต่สันติสุขแท้จริงนั้นทุกคนสามารถมีได้จากพระเจ้า”

ชื่อ: นอเกอธา
อายุ: 25
หมู่บ้าน: ลอ คี เดอ
ใกล้แม่น้ำสาละวิน

“หมู่บ้านของฉันอยู่ในภูเขาและที่นั่นร้อนมาก มันตั้งอยู่ระหว่างลำธารสองสายที่นั่นมีทั้งทุ่งนาและมีคนทำฟาร์มบนภูเขาด้วย หากกองทัพพม่าไม่อยู่ที่นั่น เราก็จะเปิดโรงเรียนได้ เมื่อโรงเรียนเปิดเทอมแม่ของฉันก็จะซื้อชุดนักเรียนใหม่ให้ฉันชอบใส่ชุดใหม่ตัวนั้นไปโรงเรียนมาก ฉันอยากให้คนของฉันได้รับการศึกษาที่ดีและฉันหวังว่าพวกเขาไม่ต้องคอยหนีกองทัพพม่า ฉันอธิษฐานที่ผู้นำของเราจะมีความรู้และสติปัญญาเพื่อที่นั่นจะมีสันติภาพ”

ชื่อ: ออ เอสเธอร์
อายุ: 28
หมู่บ้าน: นยา โย กา เมืองสุดอ
เวตบุตรอ

“เนื่องจากกองทัพพม่าบุกโจมตีหมู่บ้านของฉันหลายครั้ง พ่อของฉันจึงส่งฉันไปอยู่ค่ายผู้อพยพ ฉันไม่ได้อยากอยู่ที่นั่นเลยแต่ฉันก็อยู่ที่นั่นตั้ง 10 ปี ฉันอยากจะทำอะไรสักอย่างที่ไม่ต้องคอยหนีจากกองทัพพม่า ตอนนี้พื้นที่หมู่บ้านของฉันกำลังพัฒนาขึ้นแล้ว มีการตัดถนนใหม่เพื่อช่วยชาวบ้านให้ขนส่งเสบียงและอาหาร เราสามารถใช้เครื่องจักรมาช่วยทำไร่นาน่าได้มากขึ้นด้วย กองทัพพม่าไม่ได้บุกโจมตีหมู่บ้านของเราหลายปีแล้ว เราจึงรู้สึกปลอดภัยขึ้น ฉันหวังว่าคนอื่น ๆ จะสามารถออกจากค่ายอพยพที่อยู่ใกล้บ้านฉันและกลับไปยังบ้านของตนเองได้ด้วย ฉันอธิษฐานขอให้กองทัพพม่าอย่าได้กลับมายังหมู่บ้านของฉันอีกเลย และขอให้สันติภาพด้วยเช่นกัน”

ชื่อ: ซอ เจมส์ โฟ
อายุ: 28
หมู่บ้าน: ซี พยุ คอ รัฐกะเหรี่ยง

“ผมจำได้ว่าผมกำลังเกี่ยวหญ้าอยู่ จากนั้นกองทัพพม่าเดินแถวผ่านมาและจับเอาตัวผมไป เขาเอาผมไปที่ค่ายของพวกเขาและวางแผนจะให้ผมเป็นลูกหาบให้กับกองทัพพม่า แต่ตอนที่พวกเขาปล่อย ผมหนีออกมา วันนั้นเป็นวันอาทิตย์ และหลายคนไปตลาด จากนั้น กองทัพพม่าเข้ามาและจับเอาชาวบ้านทุกคนจากตลาดไปที่ค่ายของพวกเขา (เพื่อเป็นการลงโทษ) แต่ชาวบ้านทุกคนหาทางหนีออกมาได้
ผมอยากเห็นทุกคนมีชีวิตอยู่ด้วยกันอย่างสันติและ (อธิษฐาน) ที่เราจะมีส่วนร่วมในพม่ามากกว่าที่เรามีอยู่ในขณะนี้ครับ”

ชื่อ: นอ กัล เอ
อายุ: 32
หมู่บ้าน: พอ นา มู ลู
ใกล้แม่น้ำสาละวิน

“หมู่บ้านของฉันตั้งอยู่บนเนินเขา และมีลำธารเล็กสายหนึ่งไหลผ่านหมู่บ้าน ชาวบ้านทุกคนล้วนเป็นชาวไร่ชาวนา ครั้งหนึ่งแม่ของฉันพาพวกเราไปดูพระจันทร์เต็มดวง มันสวยมากค่ะ และฉันมีความสุขเหลือเกินในค่ำคืนนั้น ต่อมา เรามีงานสืบทอดประเพณีของชาวกะเหรี่ยง แต่กองทัพพม่าเข้ามา เราจึงกลับไปยังหมู่บ้านไม่ได้ ฉันหวังว่าเราจะมีชีวิตที่มีเสรีภาพได้ในพม่า พร้อมกับครอบครัวของฉัน รวมถึงทุกคนทุกหมู่เหล่าในพม่าด้วยค่ะ ฉันอธิษฐานขอให้บรรดาผู้นำของฉันทันทีจะฟังพระเจ้า ได้ยินจากพระองค์ ฟังพาพระองค์ และด้วยสิ่งนี้เนื่อง พระเจ้าจะทรงประทานสติปัญญาให้กับพวกเขา”

ชื่อ: ซอ ควี โฟ
อายุ: 26
หมู่บ้าน: คอ โฟ เพล เมืองบิลีน
รัฐกะเหรี่ยง

“ในหมู่บ้านของผม เราทำ Sweet December ทุกปี (การเดินร้องเพลงคริสต์มาสตามบ้านตอนกลางคืนเดือนธันวาคม จนถึงก่อนวันคริสต์มาส) เพื่อต้อนรับการประสูติและการกลับมาของพระเยซู ทั้งคริสเตียนและพุทธต่างมีส่วนร่วมในการเฉลิมฉลองนี้ครับ
ในปี 2005 กองกำลังกะเหรี่ยงดีเคบีเอเข้ามาในหมู่บ้านเรา จับหมอเคเอ็นยูของเราไปคนหนึ่งและขังเขาไว้ในบ้าน เขาหนีออกมาได้และครอบครัว (ที่เป็นเจ้าของบ้านนั้น) ต้องถูกปรับเป็นวัวสี่ตัวตามระเบียบ เราหวาดกลัวดีเคบีเอและกองทัพพม่าอยู่ตลอดเวลา ผมหวังว่าคนของผมจะมีสันติภาพอย่างแท้จริงและมีเสรีภาพในการเดินทางและทำงานอย่างที่เราอยากทำ อธิษฐานให้พม่าด้วยครับที่จะมีสันติภาพ ความรักและการช่วยเหลือซึ่งกันและกัน”

ชายผู้อยู่หลังกล้อง เรื่องราวของมังกี้ กู้จากไฟ

พม่าและอิรัก

Free Burma Rangers

ผมอยากจะเขียนและเล่าให้ฟังว่าเกิดอะไรขึ้นกับพระเจ้าและ
ผมระหว่างพันธกิจของเราที่ผ่านมาในอิรัก

กับทุกพันธกิจ หลังจากที่ได้รับโทรศัพท์จาก FBR
สำนักงานใหญ่ โดยเฉพาะกับพันธกิจต่างประเทศ ผมจะอธิษฐาน
กับพระเจ้าเพื่อให้แน่ใจว่าครั้งนี้เป็นเวลาที่เราจะส่งให้ผมไป
หรือไม่ เป็นคำอธิษฐานง่าย ๆ “ข้าแต่พระเจ้า นี่เป็นการทรงเรียก
จากพระองค์หรือไม่? หากทรงเรียก ลูกจะไป หากไม่ใช่
ขอพระองค์โปรดส่งบางอย่างมาหยุดลูกด้วย” ผมมีความมั่นใจทุก
ครั้งที่ผมไป – ยกเว้นในระหว่างครั้งล่าสุดนี้ที่อิรัก

ครั้งนี้ ผมเจอกับสถานการณ์ที่ยากมากทีเดียว ดังนั้น
การตัดสินใจจะออกไปช่วยคนที่ต้องการความช่วยเหลือจึงยาก
ตามไปด้วย ผมจำตอนที่เรากู้ชีวิตเด็กหญิงตัวน้อยออกมาได้:
เราเห็นร่างผู้ตายกลาดเกลื่อนเต็มไปหมดทั้งบนถนนใหญ่และ
ข้างถนน เรายังเห็นด้วยว่าท่ามกลางผู้ตายเหล่านั้น บางคนยังคง
มีชีวิตอยู่ ผู้ที่ได้รับบาดเจ็บบางคน
โบกมือขอความช่วยเหลือ มีเด็กบาง
คนเดินอยู่ในหมู่ผู้เสียชีวิต และเด็ก
บางคนนั่งเล่นอยู่ในหมู่ผู้เสียชีวิต
มันทำให้ผมรู้สึกเสียใจมาก และมัน
ก็ยังทำให้ผมกลัวที่จะช่วยเหลือพวกเขาด้วย ผมพยายามขับไล่ความ
กลัวนี้ออกไป พยายามคิดว่า “ถ้า
นี่เป็นลูกของผมหรือครอบครัวของ
ผมล่ะ” ผมคิดถึงยอห์น 15:13 จาก
พระคัมภีร์ที่บอกว่า “ไม่มีผู้ใดมีความ
รักยิ่งใหญ่กว่านี้คือ การที่เขายอม
สละชีวิตของตนเพื่อมิตรสหายของ

ตนเอง” แต่ผมพูดในใจว่า “องค์พระผู้เป็นเจ้า ผมยังไม่พร้อม
สำหรับข้อความนี้”

ผมจำคดีพจนาน์ข้อหนึ่งที่ฟรีเบอร์มาเรนเจอร์ทุกคนต้องปฏิบัติ
ตามได้ด้วยเช่นกัน “อย่าให้ความกลัวหรือความสะอวสวายนำ
ท่าน” กฎข้อนี้ก็ไม่ได้อะไรกับผมที่จะทำการช่วยกู้ชีวิต
ด้วยเช่นกัน เพราะผมเป็นคนที่มีความกลัวและความซีบะเข็ง
เมื่อเจฟ หัวหน้าของเราถามผมว่า “ใครจะไปกับผม?” ผมตอบว่า
“ชาว เซง” (ตากล้องอีกคนหนึ่งของ FBR) แทนที่จะเป็นตัวผมเอง
ผมรู้ว่าผู้คนรอบโลกกำลังอธิษฐานเพื่อเรา แต่อย่างไรก็ตาม
ผมไม่มีแรงจะตัดสินใจออกไปช่วยกู้ชีวิต

เราพูดถึงวิธีต่างๆ ที่เป็นไปได้ในการกู้ชีวิตครั้งนี้ เราจำเป็นต้อง
มีสองอย่าง: อย่างแรกคือต้องให้อเมริกันพลอยระเบิดควันทิ้งให้
อีกอย่างก็คือต้องมีรถถังนำหน้าเราไปเพื่อช่วยคุ้มกันเราและเป็น
โล่กันไอซิสให้เราด้วย ผมคิดว่าถ้าเรามีระเบิดควันทิ้งและรถถังนั้น

ทวา: มังกี้ที่กล้องในมือ ในเมืองโมซุล

บบชาย: มังก็และสมาชิกในทีมอิรักใช้รถถังเป็นกำบัง

บบเวา: เดฟ ยูแมงค้อบเด็กหญิงออกมาระหว่างการกู้ชีพกับเคือนมิกูนายบ

ผมอาจจะกล้าเข้าไปเป็นส่วนหนึ่งของการกู้ชีวิตครั้งนี้ได้ แต่ผมไม่อยากอธิษฐานขอระเบิดควันทันทีกับรถถังนั้นเพราะผมยังไม่แน่ใจ 100% ว่าผมจะไปด้วยหรือไม่แม้จะในตอนนั้นก็ตาม นอกเสียจากครั้งนี้แล้ว ผมยังเคยเพิกเฉยกับคำตอบจากพระเจ้าอีกหลายครั้งหลายหนในช่วงต่างๆ ของชีวิตด้วย ผมคิดไม่ออกเลยว่าเราจะไปเอาระเบิดควันทันทีจากกองทัพอเมริกันได้อย่างไรเพราะเจ้าหน้าที่ๆ นั้นได้ปฏิเสธการขอรถถังของเราไปแล้ว แต่เดฟไม่ยอมแพ้ เขาอธิษฐานและคุยกับเพื่อนหลายคน และทีมของเราด้วยกัน อธิษฐานด้วยกัน

จากนั้น ระหว่างที่เรากำลังคุยกันถึงวิธีการเข้าไปกู้ชีวิตครั้งนี้ เรายืนอยู่ในตึกหนึ่งริมถนนใหญ่ แล้วระเบิดควันทันทีก็หล่นลงมาจากท้องฟ้า เราหยุดพูดและวิ่งไปดูที่มุมถนน รถถังคันใหญ่กำลังมาและเลี้ยวเคลื่อนตัวเข้าสู่ถนนใหญ่ เดฟเริ่มออกวิ่งและตะโกนว่า “ใครก็ได้ที่อยากไป ไปกันเร็ว!” แล้วเขาก็วิ่งนำหน้าไป

ผมไม่มีเวลาคิดไม่มีเวลาตัดสินใจ มีอย่างเดียวที่ผมตะโกนอยู่ในใจตัวเองก็คือ “นี่คือพระเจ้า พระเจ้าอยู่ในสิ่งนี้”

ผมวิ่งตามกลุ่มไป ผมไม่อยากเชื่อเลยว่าเราได้ระเบิดควันทันที รถถัง รถถังนั้นคันใหญ่กว่าที่ผมคิดไว้เสียอีก หลังจากการกู้ภัยแล้ว โทห์ หมอของเรานะ ชาง เซง ตากล้องอีกคนของเราและตัวผมยืนอยู่ในหมู่ทหารอิรัก มีทหารนายหนึ่งมองตาผมอยู่ครู่หนึ่ง ไม่พูดอะไร แต่ตาของเขาเปี่ยมด้วยความใจดี จากนั้นเขาเดินเลี้ยวเข้าไปในตึกและกลับออกมาพร้อมหมวกใบหนึ่งที่ผมคิดว่า ‘S.W.A.T.’ บนหมวก เขาสวมหมวกให้ผม “ว้าว นั่นเป็น

เกียรติมากเลย” โทห์กับชางพูด ผมไม่ได้คิดอะไรมากเกินไปนักในขณะที่นั้นเพราะผมกำลังรวบรวมความคิดให้กลับมาอีกครั้งหนึ่งในคืนนั้น ผมทบทวนถึงสิ่งที่เกิดขึ้นและสิ่งที่ผมได้ทำลงไป:

- 1) เราได้ทำการกู้ชีวิต
- 2) ผมปฏิเสธถ้อยคำของพระเจ้าในยอห์น 15:13
- 3) ผมปฏิเสธศติพจน์ของเรนเจอร์
- 4) ผมปฏิเสธคำสั่งของหัวหน้าผม
- 5) เราได้สิ่งที่เราต้องการและจำเป็นต่อเรา แม้ว่าตัวผม

ไม่อยากกระทั่งจะอธิษฐานขอสิ่งนี้ก็ตาม

ผมคิด ผมได้เป็นส่วนหนึ่งของงานนี้เพราะความเมตตาและความสัตย์ซื่อของพระเจ้า ผมตระหนักว่าเกียรติที่ได้มานั้นเป็นของพระองค์ไม่ใช่ของผม ผมไม่ควรได้รับสิ่งนี้เพราะผมปฏิเสธที่จะทำทุกอย่างในการกู้ชีวิต เป็นเพราะความเมตตาและความสัตย์ซื่อของพระองค์ที่มีต่อการทรงสร้างทั้งปวงของพระองค์อย่างเดียวนั้น ผมจึงกล้าออกไป นี่คือเหตุผลที่ผมอยากจะเขียนและเล่าให้คุณฟัง และเพื่อมอบเกียรติทั้งสิ้นให้แก่พระองค์

พระองค์ทรงเปี่ยมด้วยพระเมตตาและทรงสัตย์ซื่อกับคุณกับผม และกับทุกคน

ผมอยากจะขอบคุณพระเจ้าสำหรับความเมตตาและความสัตย์ซื่อที่ทรงมีต่อเราทุกคน ผมอยากจะขอบคุณทุกคนทั่วโลกที่อธิษฐานเพื่อเราเสมอ ผมอยากจะขอบคุณทีมของเราที่ทำงานด้วยกันเสมือนครอบครัว ผมอยากจะขอบคุณหัวหน้าของเราที่นำพวกเราด้วยความกล้าหาญและความรัก

ถูกลืมและถูกทอดทิ้ง: เรื่องราวจากโรฮิงญา

จากพม่าสู่บังคลาเทศ

ในปี 2012 ความรุนแรงระหว่างชาติพันธุ์ระเบิดขึ้นในรัฐอาระกัน ตะวันออกของพม่า ระหว่างชาวโรฮิงญาและชาวยะไข่ ในเดือนตุลาคม 2016 กองทัพพม่าออกปฏิบัติการกวาดล้างชาวโรฮิงญาครั้งใหญ่เพื่อเป็นการตอบโต้การบุกโจมตีด้านทหาร ผู้คนหนีพันตองหนีและมีการรายงานถึงการละเมิดสิทธิมนุษยชนอย่างเป็นวงกว้าง ในวันที่ 25 สิงหาคม 2017 ทางทหารอ้างว่ามีการบุกโจมตีด้านอีกหลายด้านในรัฐอาระกันและกองทัพได้กลับด้วยปฏิบัติการครั้งใหญ่อีกครั้งหนึ่ง

ตลอดสองเดือนต่อมาหลังจาก 25 สิงหาคม 2017 ชาวโรฮิงญากว่า 600,000 ได้หนีไปยังบังคลาเทศ ในเวลานี้พวกเขาอาศัยอยู่ในค่ายผู้อพยพต่างๆ ฟังข่าวการแจกจ่ายอาหารจากองค์กรนานาชาติ ข้ำหลวงใหญ่องค์การสหประชาชาติด้านผู้ลี้ภัยได้ประมาณว่าเกือบ 14,000 ครอบครัวในค่ายเหล่านี้ เหลือพ่อหรือแม่เป็นผู้นำครอบครัวเพียงคนเดียว ในขณะที่ 3,400 ครอบครัวมีผู้นำครอบครัวเป็นเด็ก

วิกฤตทางมนุษยธรรมครั้งนี้ได้ก่อตัวมานานหลายปีแล้ว ความตึงเครียดต่างๆ ที่นำไปสู่การระเบิดนี้ต้องย้อนกลับไปตั้งแต่สงครามโลกครั้งที่ 2 และกระทั่งก่อนหน้านั้น ชาวโรฮิงญาอยู่ในฐานะกลุ่มคนที่ไม่ถูกยอมรับในพม่า ชาวโรฮิงญาไม่ได้รับสิทธิเป็นพลเมือง ไม่มีตัวตนอย่างเป็นทางการหรือไม่ได้ดำรงอยู่ตามกฎหมาย ในขณะที่บางครั้งบางคราพวกเขาเคยอยู่กับเพื่อนบ้านชาวยะไข่อย่างสงบ แต่ในตอนนี้ ทั้งสองฝ่ายมีชีวิตอยู่อย่างหวาดกลัวกันและกัน ในขณะที่ชาวโรฮิงญาต้องการความเป็นพลเมือง แต่พวกเขากลับต้องมีชีวิตอยู่ด้วยความหวุ่นกลัวการถูกทำร้ายอย่างไม่หยุดหย่อน ถูกกองทัพพม่าบุกโจมตีอย่างต่อเนื่อง

องค์กรต่างๆ เช่น Partners Relief and Development ได้เข้าไปที่นั่นทำงานตั้งแต่ปี 2012 เพื่อให้ความช่วยเหลือ เสบียงและช่วยเหลือในเรื่องต่างๆ ที่พวกเขาสามารถทำได้ ในหน้าต่อไป Partners และ Free Burma Rangers เล่าถึงการมีชีวิตอยู่ในค่ายนั้นว่าเป็นอย่างไร ใครอยู่ในค่ายเหล่านั้น และจะอธิษฐานอย่างไร

อธิษฐาน ทำงาน และสรรเสริญพระเจ้า

บังคลาเทศ

Partners Relief and Development

คุณเคยแค่อายกขดตัวและหนีจากทุกอย่างบ้างไหม? ช่วงเวลาที่ทุกสิ่งรอบตัวดูเหมือนกำลังพังทลายลง— และคุณไม่สามารถทำอะไรเพื่อหยุดมันได้ และคุณมองไม่เห็นทางออก เราล้วนเคยผ่านช่วงเวลาเช่นนี้ เข้าที่คุณตื่นขึ้นมา อยากดึงผ้าห่มขึ้นมาคลุมหัวและนอนอยู่อย่างนั้น วันที่ไม่มีอะไรเป็นไปตามแผนสักอย่าง วันที่คุณตื่นขึ้นมาและสิ่งที่ดีที่สุดที่คุณคิดได้ก็คือนอนขดตัวและหนีหน้าจากโลกนี้ บางทีก็ร้องไห้ออกมาเพื่อให้สาแก่ใจยิ่งขึ้น

คะ นั่นคือสิ่งที่ฉันกำลังเจอในตอนนี้ ยกเว้นแต่ว่าน้ำตาไม่ไหลและฉันยังไม่มีเวลาจะขดตัวอย่างนั้น ยังมีงานที่ต้องทำ ดังนั้น ฉันจึงต้องพัฒนาสูตรหนึ่งขึ้นมา: อธิษฐาน ทำงาน สรรเสริญพระเจ้า

ชาวโรฮิงญากว่า 600,000 คนที่ถูกข่มเหงในพม่าต้องออกเดินทางลากตัวเองในสภาพมอซอไปยังบังคลาเทศ สีหน้าของผู้ที่มาใหม่ดูซีดเผือดหม่นหมอง พวกเขามีอาการผาระเบิดเดินอย่างไร้จุดหมายจากจุดหนึ่งไปยังอีกจุด พยายามหารูปแบบชีวิตสักอย่าง หาความปกติให้กับตัวเองและครอบครัว การติดเชื่ออีกเสบชนิดต่างๆ โรคปอดบวม การขาดอาหารอย่างรุนแรง ร่วมขบวนเดินทางไปกับพวกเขาด้วย ผู้ชนับร้อยที่อยู่ใน

สภาพเดียวกันร้อยตัวเรียงแถวที่จุดแจกจ่ายความช่วยเหลือ แต่ผู้แจกจ่ายจะสามารถแจกจ่ายให้กับทุกคนได้อย่างไร? ภาพความวุ่นวาย ผลักกัน ดันกัน ตะโกนใส่กันเป็นภาพที่น่าจะได้เห็น แต่กลับไม่มีสิ่งเหล่านี้ที่นั่น การทำเรื่องเหล่านั้นต้องใช้พลังงานและนั่นเป็นสิ่งที่ผู้คนที่นี่ไม่มีเหลืออีกแล้ว ที่พวกเขาทำก็คือยืนต่อแถวอย่างเชื่องซึม หวังโดยไม่หวังว่าวันนี้ วันนี้ พวกเขาอาจจะได้ถุงอาหารสีขาวล้ค่ามันสักถุงหนึ่ง

การเดินทางผ่านค่ายเหล่านั้น ขับริดผ่านใบหน้าชูปตบของผู้ที่เพิ่งมาถึง สิ่งที่ฉันโยงได้กับภาพที่ฉันเห็นก็คือบทเรียนประวัติศาสตร์สงครามโลกครั้งที่ 2 ที่เคยเรียนมา สื่อต่างๆ ใช้คำว่า การล้างเผ่าพันธุ์บรรยายถึงสถานการณ์นี้ และจากสิ่งที่คุณได้เห็นและเรื่องราวที่เราได้ยิน ไม่มีคำไหนจะอธิบายได้ดีกว่านี้แล้ว นี่คือนสิ่งที่ทำให้ไม่อยากจะร้องไห้ออกมา อยากจะขดตัวหนี การเห็นทุกสิ่งทุกอย่าง การเห็นผลกระทบต่อทั้งชุมชนนี้ มันเกือบมากจนเกินจะทน ส่วนหนึ่งของฉันอยากจะมีขัมนไป ขดตัวและรอให้ทุกอย่างผ่านไปเอง แต่มันจะไม่นำมาซึ่งการเปลี่ยนแปลง ในความเป็นจริง นั่นคือการแสดงถึงการยอมอภัยให้กับเหตุการณ์เหล่านี้ และนี่ไม่ใช่ตัวเลือก

ภาพบน: สมาชิกกับพาร์ตเนอร์กับชายที่กำลังร่ำไห้ (ภาพ: PRAD)

ภาพบนอีกด้านหนึ่ง: บ้านชั่วคราวหลายแบบในค่ายผู้พลัด

นี่คือที่กำบังที่มีเพียงผ้าใบผืนหนึ่งกับเสาสองต้น

ภาพล่างอีกด้านหนึ่ง: หญิงชาวโรฮิงญารอคอยอาหารและสิ่งของ

“ความยุติธรรมจะพำนักในถิ่นกันดาร
และความชอบธรรมจะอาศัยในท้องทุ่งอันอุดมสมบูรณ์
ผลของความชอบธรรมจะเป็นสันติสุข
สิ่งที่เกิดจากความชอบธรรมจะเป็นความสงบ
และความมั่นคงตลอดกาล”
อิสยาห์ 32:16-17

แทนที่จะทำเช่นนั้น ฉันอธิษฐาน ฉันอธิษฐานขอการเปลี่ยนแปลงจิตใจของผู้เข้มแข็งที่พวกเขาจะสำนึกผิด ฉันอธิษฐานที่พวกเขาจะมีความเมตตาปราณีกับคนที่พวกเขากำลังเข้มแข็งอยู่ ฉันอธิษฐานที่พวกเขาจะตระหนักว่ามีการกระทำการชั่วร้ายอยู่ และจากจุดนี้ แสงสว่างให้โอกาส ฉันอธิษฐานเผื่อองค์กรและคนที่เหมาะสมที่จะมายังบังคลาเทศ มายังชิตตเวย มาทำงานให้ความช่วยเหลือ ให้การบรรเทาทุกข์และการพัฒนากับชาวโรฮิงญา ฉันอธิษฐานขอความกล้าหาญที่จะก้าวต่อไปอย่างไม่หยุดยั้งในความเชื่อเพื่อรับใช้ชาวโรฮิงญา เพื่อแสดงให้เห็นพวกเขาเห็นว่ามิใช่ที่รักเขา พวกเขาไม่ได้อยู่คนเดียวตามลำพัง ฉันอธิษฐานที่เราจะได้เห็นชาวโรฮิงญาเข้มแข็งขึ้นภายในชุมชนของพวกเขาและเราจะสามารถนำการพัฒนา การบรรเทาทุกข์ การเสริมกำลังและพระคุณมาสู่ชีวิตของพวกเขาได้

ไม่มีสิ่งใดในนี้จะบรรลุได้ด้วยตัวของมันเอง ฉะนั้น ในเวลานี้เราจึงทำงาน เรามีทีมต่างๆ เข้ามาทุกสัปดาห์เพื่อมาทำงานกับเจ้าหน้าที่ท้องถิ่นที่ทำงานในภาคสนาม เราจัดเตรียมและช่วยเหลือการแจกจ่ายถุงอาหาร ถุงอาหารที่อุดมด้วยโปรตีน (สำหรับผู้ขาดอาหารรุนแรง) และผ้าใบกันน้ำเพื่อเสริมโครงสร้างที่กำบังของพวกเขาให้แข็งแรงขึ้น เราสัมภาษณ์ ถ่ายภาพและบันทึกภาพเพื่อบอกเล่าเรื่องราวต่างๆ ของพวกเขาให้กับคนส่วนที่เหลือของโลกนี้ ให้พวกเขาได้พูด เราส่งเสริมนักเรียนของเราจากชุมชนสุขภาพโรฮิงญาที่ได้รับการฝึกอบรมในสามปีที่ผ่านไปให้ออกไป มองหาผู้ป่วยที่ไม่สามารถเข้าถึงคลินิกถาวรได้

และให้การรักษาที่พวกเขาต้องการ เราทำการประเมินผลอีกครั้ง วางแผนอีกครั้งและวางแผนกลยุทธ์อีกครั้งอย่างสม่ำเสมอเพื่อให้แน่ใจว่างานที่เราทำอยู่ที่นี่จะเสริมกำลังให้กับชาวโรฮิงญา

การเสริญเข้ามาตรงไหน? ฉันรู้ว่าคุณกำลังถามเรื่องนี้ เราจะหาสิ่งใดในนี้เพื่อจะสรรเสริญพระเจ้าได้ในเมื่อสิ่งนี้คือความเป็นจริงที่เกิดขึ้น? ด้วยใจจริง สิ่งนี้เป็นเรื่องง่ายค่ะ พระเจ้าทรงดีและพระสัญญาต่างๆ ของพระองค์เป็นความจริง พระองค์ทรงอยู่ด้วยตลอดเวลาในความวุ่นวายนี้ ทรงอยู่กระทั่งในสถานการณ์ต่างๆ ที่ดูสิ้นหวัง ผู้คนใช้เวลาออกมาหาความชื่นใจอันแท้จริง เด็กๆ มามุงดูคนต่างชาติหน้าตาประหลาดและเต็มคำด้วยเสียงหัวเราะ พวกเขากระตือรือร้นอยากเต้นบัลเล่ย์ให้ดูและเล่นเกมอื่นๆ ที่เราทำให้ได้ เจ้าหน้าที่สุขภาพชุมชนก้าวเข้ามาอย่างแข็งขันเพื่อช่วยงานในคลินิก ทำงานรับใช้คนของพวกเขาและรู้สึกเบิกบานใจหลังจากนั้น พวกเขาได้ค้นพบความรู้และทักษะใหม่ให้กับตัวเอง มุลนิธิต่างๆ ทั่วโลกกำลังมาด้วยกันเพื่อช่วยเหลือชาวโรฮิงญา ชาวบังคลาเทศในพื้นที่อาสาให้เวลามาช่วยแจกจ่ายอาหารและสิ่งของสำหรับที่พักกับคนเหล่านี้ที่เป็นเพื่อนบ้านใหม่ของพวกเขา ไร่คะ ความทุกข์ยากนั้นรุนแรง ไร่คะ การข่มขู่ยังคงดำเนินต่อไป ไร่คะ เรายังคงอยู่ท่ามกลางการล้างเผ่าพันธุ์นี้ ไร่คะ มีงานอีกมากมายที่ต้องทำ แต่ตลอดสิ่งนี้ ช่วงเวลาแห่งความชื่นชมยินดีและความหวังใจฉายผ่านส่องสว่าง ในช่วงเวลาเหล่านี้เองที่ฉันพบเหตุผลที่จะสรรเสริญพระเจ้า

อธิษฐาน ทำงาน สรรเสริญพระเจ้า ดังนั้น เราจึงก้าวต่อไป...

ผ่านสายตา ของเด็กคนหนึ่ง

ค็อกซ์ส บาซาร์ บังคลาเทศ
Free Burma Rangers

ซามิมกับราฟีอยู่ในโรงพยาบาลห้องเดียวกันในเมืองค็อกซ์ส บาซาร์ บังคลาเทศ พวกเขาอายุไล่เลี่ยกัน – ซามิมเจ็ดและราฟีแปด ไม่ใช่แค่เขาสองคนที่พักอยู่ในห้องนั้น อีกคนคือมาแอมเมต ชายที่สูงวัยกว่า – อาจจะมีอายุรุ่นราวคราวเดียวกับพ่อของเด็กๆ และยังมีอีกคนหนึ่ง เป็นชายสูงอายุพักที่อยู่ปลายห้อง เขามีเคราแหลมยาวลงมาเหมือนแพะ เขามีคนในครอบครัวหลายคน มาเยี่ยมเยียนอยู่เสมอ และแน่นอนว่าแม่ของเด็กๆ ก็อยู่ที่นั่นด้วย

ซามิมและราฟีสวมเสื้อผ้าเกือบจะเหมือนกัน: กางเกงขาสั้นตัวเล็กนิดเดียว ของซามิมสีเขียว ส่วนราฟีสีแดง อากาศในโรงพยาบาลร้อนมากและพวกเขาไม่จำเป็นต้องสวมอะไรอีก ยกเว้นแต่เสื้อสีขาวที่ขาของพวกเขา – แม้กระทั่งเสื้อก็ยังคงเหมือนกัน! ซามิมเข้าฝือกที่ขาข้างซ้าย ส่วนราฟีข้างขวา ฝือกทั้งใหญ่ทั้งร้อน – หุ้มตั้งแต่นิ้วเท้าสูงขึ้นไปเลยหัวเขาไปอีก มันช่างหนักและยากที่จะเคลื่อนไหว แต่ในโรงพยาบาลมีอาหารมาแจกทุกๆ วัน

* มีการเปลี่ยนชื่อให้พวกเขาเพื่อความปลอดภัย

ภาพถ่าย: ซามิมที่โรงพยาบาลในค็อกซ์ บาซาร์

อยู่ในหม้อใหญ่สองใบ ใบหนึ่งใส่ข้าว อีกใบหนึ่งใส่แกง มีผู้ชายเข็นรถเข็นอาหารมาให้และตักใส่จานให้คุณ คุณไม่ต้องออกไปหากินเอง คุณแค่นั่งทานข้าวอยู่บนเตียงของคุณ

แม่ของซามิมช่วยเหลือเขาทุกอย่าง เธอแข็งแรงมาก ครั้งหนึ่งเธอต้องอุ้มซามิมถึงแปดวัน นั่นคือตอนที่เขาขาเจ็บและเดินเองไม่ได้ ตอนนั้นเขารู้สึกหวาดกลัวมาก ทหารเลวเข้ามาในหมู่บ้านของเขา ตอนที่พวกเขาเข้ามาซามิมรู้ทันทีว่าทหารพวกนั้นเป็นคนไม่ดี พวกเขาเหมือนๆ กับทหารที่ฆ่าพ่อของเขาก่อนหน้านี้ ตอนนั้นเขาอายุห้าขวบ ยังเป็นแค่เด็กตัวเล็กๆ พ่อไม่ได้กลับบ้านจากเรือหาปลาของพ่อ หลายคนในหมู่บ้านของเขามีอาชีพจับปลา แม่น้ำที่นั่นกว้างมากและคนออกมาจับปลาจากทั้งสองฝั่งของหมู่บ้าน พ่อของเขากลับบ้านมาทุกวันมีกลิ่นปลาติดตัว บางครั้งซามิมจะออกไปที่แม่น้ำสายใหญ่ที่นั่นกับพ่อด้วยและดูพ่อทำความสะอาดอวน ซามิมชอบจับปลาตัวเล็กๆ สีเงินตัวเล็กๆ ที่พ่อเอาไปขายที่ตลาดขึ้นมาเล่น ซามิมปีนขึ้นเรือสมมุติว่าตัวเองเป็นชาวประมง เขาพยายามหิบบายขึ้นมาแต่มันช่างหนักเหลือเกิน พ่อของเขาแข็งแรงมาก พ่อขายเองได้และจับปลาทั้งหมดเหล่านั้นเอง แต่วันหนึ่ง พ่อไม่ได้กลับบ้าน ต่อมา แม่บอกเขาว่าพ่อจะไม่กลับมาอีกแล้ว แม่ชี้ไปที่ทหารเหล่านั้นที่มาตั้งค่ายอยู่นอกหมู่บ้านและแม่บอกว่า “พวกเขาฆ่าพ่อของคุณ” ตอนนั้นเองที่เขารู้ว่า “ฆ่า” หมายถึง “ไม่กลับมาอีกแล้ว”

ดังนั้น เมื่อพวกเขาเข้ามาในหมู่บ้าน เขารู้ว่าทหารเหล่านี้ไม่ดี พวกเขาสวมชุดสีเขียว สีเดียวกับใบไม้ พวกเขาถือปืนขนาดใหญ่ พวกมีดเล่มโตและคู่มือการรบ ตอนแรกพวกเขาไม่ได้พูดอะไรกับซามิม แต่พวกเขาอยู่ทั่วหมู่บ้านเต็มไปหมด อยู่ที่นั่นตลอดสามวัน พวกเขาเย็นแกร่งอยู่ที่นั่นคุยกันเอง จากนั้น ในคืนหนึ่ง พวกเขาเข้ามาพร้อมกับเสียงตะโกน ยิงปืนและกวัดแกว่งมีดเล่มโตเหล่านั้น ซามิมรู้สึกกลัวมาก เขารีบวิ่งกลับบ้าน ทหารนายหนึ่งเข้ามา ซามิมพยายามซ่อนตัวแต่ทหารคนนั้นเจอตัวเขา เอาปืนเล็งมาที่เขาและยิง (ขณะที่ซามิมเล่าถึงตอนนี้ เขาใช้แขนออกท่าออกทาง ทำท่าฟัน ยิงปืน ตาเบิกกว้างเล่าเสียงดัง)

ซามิมเป็นลม แม่ของเขาเข้ามาและเจอตัวเขา เขาถูกยิงเข้าที่หน้าแข้ง กระสุนหักกระดูกเป็นสองท่อน แม่เอาผ้ามาห้ามเลือดและพันแผลให้เขา จากนั้นแม่อุ้มเขาขึ้นและหนีแม่แบกเขาอยู่สามวัน ซามิมยังคงยึดชีวิตเอาไว้ได้แต่หมดสติอยู่นาน ในที่สุด เขาก็ตื่นขึ้นมาและขอน้ำดื่ม

ตอนที่เขาดิ้นขึ้นมา เขาปวดท้องเหลือเกินและหิวน้ำมาก แต่ที่เจ็บมากที่สุดก็คือขาของเขา เขาเดินไม่ได้ แม่ต้องแบกเขาเขามองไปรอบๆ ไม่รู้ว่าตัวเองอยู่ที่ไหน และที่นั่นมีต้นไม้เต็มไปหมด เขามองไม่เห็นยอดไม้เลย แต่ที่อาจจะดีก็ได้ ทหารเลวพวกนั้นไม่น่าจะหาเขาเจอหากต้นไม้เยอะขนาดนี้ แต่ไม่มีอะไรให้กินเลย หลังจากเดินมาไกลมากแล้ว พวกเขา ก็พบกับคนอื่นๆ ที่กำลังเดินเหมือนกัน คนเหล่านั้นหนีทหารเลวเหมือนกัน พวกเขาหนีมาบ้าง พวกเขาแบ่งให้เล็กน้อย และพวกเขาเดินต่อไป ตอนที่ทั้งหมดเดินไปด้วยกัน

จากนั้น ต้นไม้ก็เริ่มมีขนาดเล็กลง ซามิมเห็นแสงส่องลงมา มากขึ้น เขามองออกไปเห็นแม่น้ำสายใหญ่ มันทำให้เขาคิดถึงแม่น้ำที่บ้านตัวเอง มีคนมากมายที่นั่น เขาสงสัยว่าพวกเขาจะมีอาหารบ้างไหมนะ เขาได้ยินแม่กำลังคุยกับคนอื่น “เราต้องข้ามแม่น้ำ” “จะมีเรือมา” “เธอต้องจ่ายค่าเรือ” “ฝั่งโน้นมีอาหารและไม่มีการทักพม่า” “ลูกพี่ลูกน้องฉันอยู่ที่นั่นแล้ว พวกเขาซื้อข้าวกิน” น้องชายฉันไปเมื่ออาทิตย์ที่แล้ว พวกเขาจะต้องคอยที่พักอยู่”

ซามิมเริ่มรู้สึกกลัว คำหนึ่งที่ติดอยู่ในหัวของเขาก็คือ เงินแม่มีเงินไหมนะ? พวกเขาต้องข้ามแม่น้ำไป ที่นั่น ทหารเลวไม่สามารถมาจับตัวเขาได้ พวกนั้นจะไม่ข้ามแม่น้ำตามเขาไปแน่ ที่นั่นเรียกว่าบังคลาเทศ มันเป็นที่ๆ ทหารพวกนั้นไปไม่ได้ แม้วางซามิมลง จากนั้นแม่อีกหนึ่ง ท่านได้นั้นซามิมรู้สึกเหนื่อยเหลือเกิน ขาของเขาเจ็บ มันเริ่มมีดแล้วและเขาก็ผลอยหลับไป

ตอนที่เขาลับนั้น ผู้ชายเกรี้ยวกราดในชุดเขียววิ่งไล่ตามเขา พวกเขาถือดาบเล็กๆ ติดอยู่บนปากของพวกเขา บิดเบี้ยวจากการตะโกนด้วยความโกรธ พวกเขายิงปืนใส่ซามิม กวาดแกว่งมีดเล่มโตเข้าใส่ ซามิมวิ่ง กรีดร้องด้วยความหวาด

กลัว เขาเห็นแต่เพียงต้นไม้เท่านั้น จากนั้นก็ตื่นขึ้น แม่กำลังโอบกอดเขาอยู่และปลอบโยนเขาให้สงบลง แม่ดูหวาดกลัวอยู่ในความมืด พวกเขานั่งด้วยกันอยู่อย่างนั้นจนกระทั่งแสงเช้ากลับมายังท้องฟ้าอย่างช้าๆ ซามิมจึงไปยังแม่น้ำมองหาเรือ ในไม่ช้าเรือลำใหญ่ก็แล่นมา แม่อุ้มเขาขึ้นอีกครั้งหนึ่ง และเดินไปยังแม่น้ำ คนเยอะแยะมากมายเบียดเสียดตัวกันไปมาอยู่หน้าเรือนั้น เมื่อพวกเขาเห็นขาของซามิมที่เต็มไปด้วยเลือดและแผลสกปรก ตอนนี้มันทั้งบวมทั้งใหญ่ด้วย เขาไม่อยากจะขยับมันเลยและไม่อยากแตะมันด้วย เมื่อคนที่นั่นเห็นอย่างนั้นก็สีกทางให้แม่กับซามิมเดินผ่านแม่มีเงินอยู่บ้าง ซามิมดีใจเหลือเกิน! แม่จ่ายเงินให้กับคนขับเรือ ผู้ชายหลายคนช่วยกันอุ้มซามิมขึ้นเรือ เรือลำใหญ่มาก ใหญ่กว่าลำที่พ่อเคยมี ซามิมหลับไปอีกครั้งในเรือ

เมื่อตื่นขึ้นมาก็มียายอีกคนหนึ่งอุ้มเขาอยู่ ยายร่างใหญ่ในเครื่องแบบสีฟ้า ซามิมเรียกหาแม่และรีบมองไปรอบๆ – แม่อยู่ที่นั่นเอง แม่เอื้อมมาจับมือเขา “เราโอเคแล้วลูก” ซามิมชะเง้อมองไปยังด้านหลังของยายร่างใหญ่คนนั้น แม่น้ำตั้งอยู่ที่นั่นและข้ามไปอีกฝั่งหนึ่งคือภูเขาและต้นไม้เต็มไปหมด เขาจินตนาการเห็นทหารเลวนับร้อยกำลังเดินอยู่ในป่าพร้อมปืนพร้อมมีดของพวกเขา ตอนนี้ พวกเขา มาจับซามิมไม่ได้อีกแล้ว เขาจะไม่มีวันกลับไปที่นี่อีก ยายร่างใหญ่วางซามิมในรถกระบะและแม่ก็ขึ้นมาด้วย และตอนนี้ เขาอยู่ในโรงพยาบาลด้วยกันกับราฟา ขาของราฟาใหม่ ตอนที่ทหารพวกนั้นจุดไฟเผาบ้านของเขา และนั่นก็เป็นอีกเรื่องราวหนึ่ง

ภาพบน: ถ่ายอพยพโรงเรียนคาบสมุทรภาคใต้ บังคลาเทศ

จอห์น ซาเมียซ ศิษยาภิบาลชาวว้า (จวว) และศิษยาภิบาลแซม มังไต้ให้บัพติศมาผู้เชื่อใหม่ชาวว้า 74 คน ระหว่างวันที่ 9-16 ตุลาคม และ 9-14 พฤศจิกายน 2017 ในเขตฮวย ออ ตอนใต้ของพื้นที่ว้าในรัฐไทใหญ่ ศิษยาภิบาลจอห์นแปลพระกิตติคุณเป็นภาษาว้าและแจกจ่ายพระคัมภีร์กว่า 10,000 เล่ม ให้กับเด็กๆ ครอบครัวและทหารว้าในพื้นที่ตอนใต้ของว้า

วันอธิษฐานสากลเพื่อประเทศพม่าจัดขึ้นทุกปีในวันอาทิตย์ที่สองของเดือนมีนาคม โปรดร่วมอธิษฐานกับเราเพื่อประเทศพม่า! สำหรับข้อมูลเพิ่มเติม โปรดอีเมลมาที่ info@prayforburma.org.

ขอขอบคุณ Act Co. สำหรับการสนับสนุนและการจัดพิมพ์วารสารฉบับนี้ วารสารฉบับนี้จัดทำโดย Christians Concerned for Burma (CCB) ข้อความทั้งหมด สงวนลิขสิทธิ์ CCB 2018 ออกแบบจัดรูปเล่มโดย FBR Publications สงวนลิขสิทธิ์ วารสารเล่มนี้อาจจัดทำขึ้นใหม่ได้ หากให้เครดิตกับข้อความและรูปภาพอย่างเหมาะสม รูปทั้งหมดเป็นลิขสิทธิ์ของ Free Burma Rangers (FBR) นอกจากนี้จะมีหมายเหตุบันทึกไว้เป็นอื่น ข้อพระคัมภีร์คัดลอกจากฉบับอมตธรรมนอกจากจะมีหมายเหตุไว้เป็นอื่น

Christians Concerned for Burma (CCB), ตู้ปณ. 392 เชียงใหม่ 50000 ประเทศไทย
www.prayforburma.org info@prayforburma.org